

A B C D E F G H I J K L

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

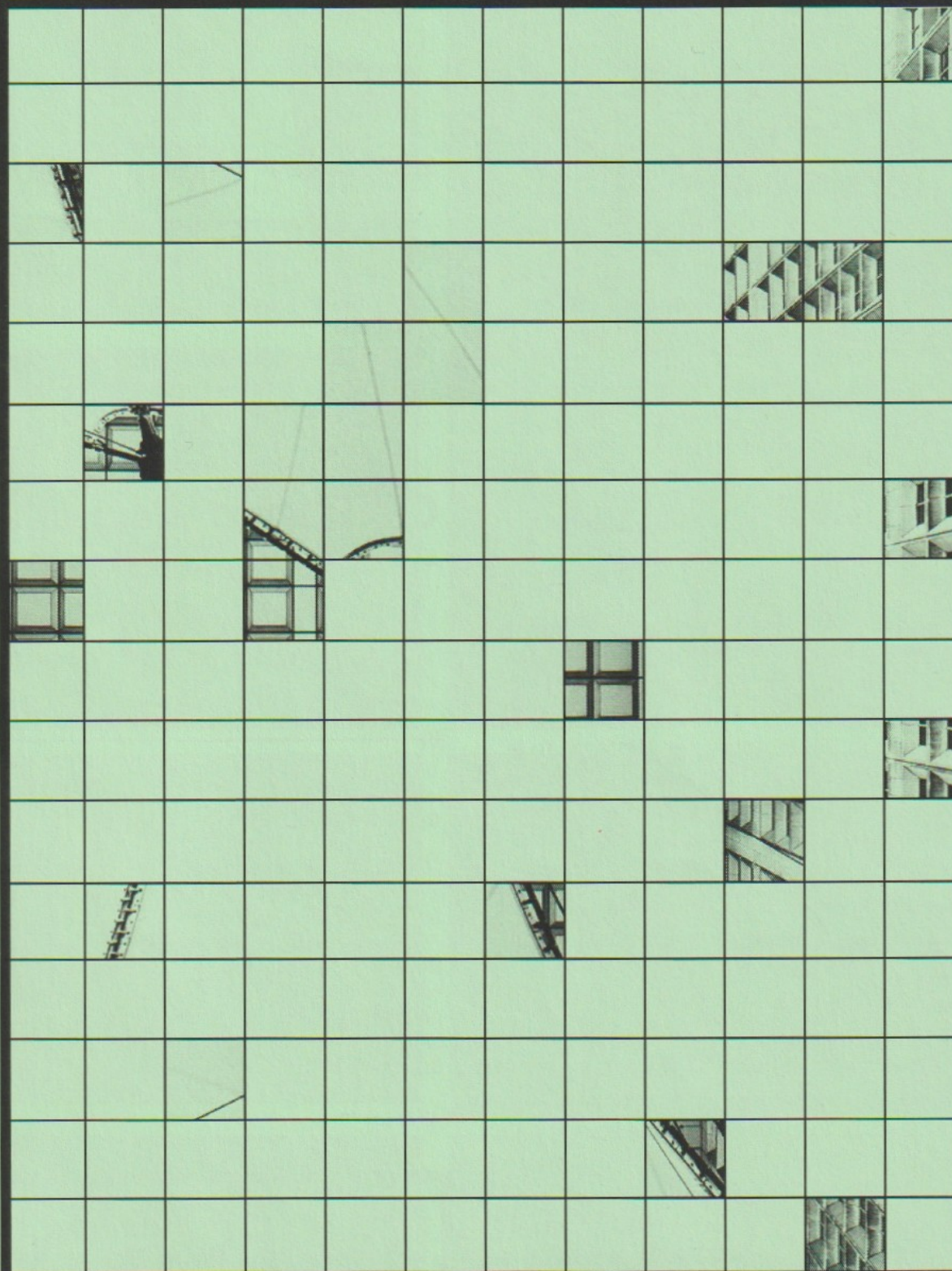
12

13

14

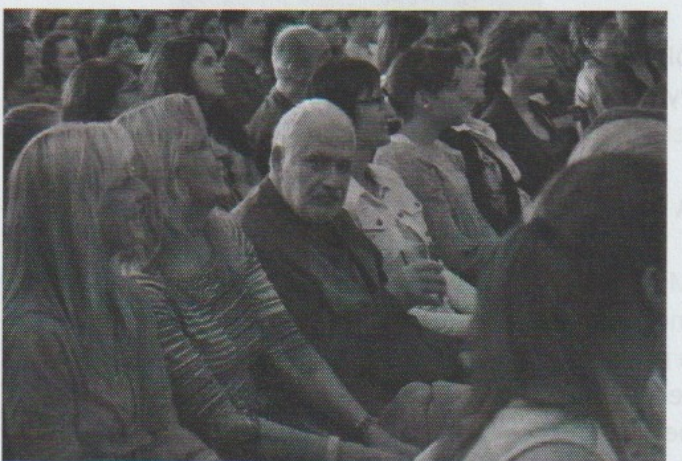
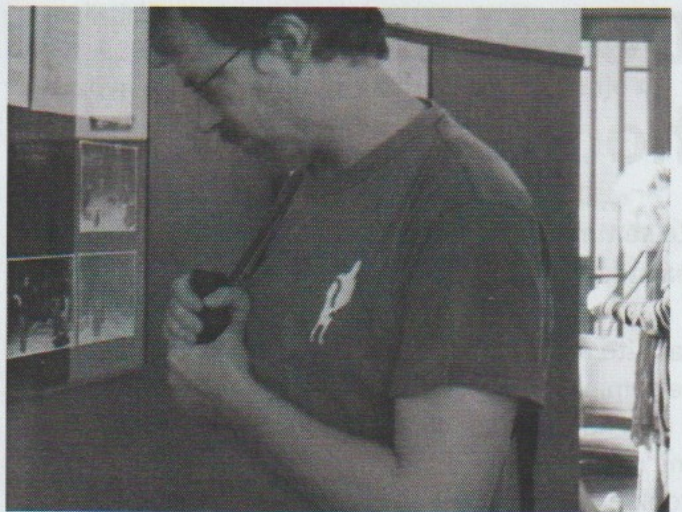
15

16

FABRIKA W16

Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Dostat se textu hodně na tělo

Ze semináře Překlad poezie aneb Uřatá hlava básníková

Jakožto redaktor, který má na starost podávat zprávy ze seminářů, mám tu jedinečnou možnost si každý z nich na jeden vyzkoušet na vlastní tělo. A ve středu mě už podruhé přepadla lítost, že právě tento konkrétní neabsolvuji celý. Tentokrát jsem navštívil překladatelský seminář Stanislava Rubáše. Téma dne byly překlady z ruského jazyka. Sedíme okolo stolu a důkladně rozebíráme Taťanin dopis Oněginovi ve třech různých překladech. Nejedná se však o žádnou nudnou školometskou analýzu. Živě diskutujeme o tom, nakolik se od sebe jednotlivé varianty liší a jak rozlišné Taťany takový dopis mohly napsat. Stanislav Rubáš nám přímo ukazuje, že překlad je nutně interpretací originálu. Zvyšujeme si citlivost vůči jemným nuancím – a to může být účastníkům velmi k užitku, až si budou vybírat text k recitaci z vícera překladů.

Máte sám nějakou zkušenost s recitováním?

Dlouholetou. Začínal jsem jako recitátor a vystupoval tady v Prostějově. Poprvé v devadesátých letech. Dělal jsem Čapkův apokryf Romeo a Julie.

A od přednesu vedla přímá cesta k překladatelství?

Myslím si, že jo. Když jsem o tom přemýšlel, je mi vlastní taková posedlost v interpretaci. Ta je u překladu stejná, jako když si člověk připravuje recitační výkon. Když se takto posedlý člověk nechytne v herectví, což je můj případ, zkouší jiné cesty, kudy se dostat hodně na tělo textu. Překladatelství se zdálo jako možnost.

Co nastartovalo vaši překladatelskou kariéru?

Já nevím, jestli se dá mluvit o kariéře. Kariéru jsem nikdy nehledal. Něco vzniká - můj celoživotní projekt - překlad Shakespeareových sonetů. Mám pocit, že bude ještě nějakou chvíli trvat, než to vydám. Člověk si musí uvědomit, že v češtině existuje jedenáct kompletních překladů všech sonetů a také že ani Shakespeare, velký alžbětinský bard,

nemá všechny sonety stejně dobré. Měl svoje slabší chvílky. Nakonec spíš udělám jen ty sonety, které jsou pro mě zajímavé a které byly mými předchůdci málo otevřeny. Vymyslel jsem si, že udělám knihu vybraných sonetů s komentáři k variantám, které mi zůstaly pod stolem. To znamená takové mapování geneze překladu. Britský básník Robert Frost kdysi řekl, že poezie je to, co se v překladu ztratí. A to mě vyprovokovalo k tomu, abych se do tohoto projektu pustil. Vlastně bych se v té knížce chtěl pokusit rozkrýt to nejsložitější, co dělá poezii poezii, a ukázat, proč některé věci mají blíže k poezii a proč jiné poezii nejsou. Bude to takový netradiční formát. Běžně spíše komentují práci překladatele kritici až zpětně. Ne autor sám. Tohle by měl být vzhled do překladatelské dílny.

Jaké to je, mít tolik předchůdců? Necítíte se při práci se sonety příliš svázán dlouhou překladatelskou tradicí?

Já bych do toho nešel, kdybych se cítil svázán. Ten můj překlad bude výběrový. Každý překlad otevírá nějakou stránku toho sonetu. Mně jde o to zachovat co nejširší významový potenciál. Překládal jsem Shakespeareovy hry. Když se tam člověku podaří zachovat slovní hříčka, je to za bod, když zajímavá metafora, má taky bod, a když ještě rétorická figura, tak další bod. Kvalita překladu se prokáže na tom, kolik se takových možností v textu zachová.

Jak jsou lidé v dnešní době schopni rozumět poezii?

To jde ruku v ruce se čtenářskou gramotností. Čtenářská gramotnost je stále větší problém. Ztrácí se povědomí o zajímavých básnících. Příklad za všechny: češtinářka na gymplu rozebírá se studenty Halasovu báseň a stráví část hodiny vysvětlováním lexiky, například co znamená slovo „ruměnc“ nebo „knůtek“. Pokud se musí i to nejzákladnější odvykládat, tak je to hrozná práce, ale neříkám, že to není možné. Na vysoké škole učím hlavně ruskou literaturu. Přináším studentům kontext, ale překvapuje mě, do jakých základů musím jít, aby ten text vůbec mohl promluvit. Zároveň ale nechci žehrat na současnou generaci. Poezii v tom nejširším slova smyslu můžeme najít i v přírodě, a proto si myslím, že lidé ten cit neztrácejí. Jen ho nerozvíjejí. Mám radost z dnešního semináře. Těšilo mě, že to bylo takové živé. Je to dobrý kolektiv. Práce s nimi mě nabíla. Je znát, že všichni mají zkušenost s recitací.

Evergreeni

aneb autoři v Prostějově věčně zelení

3. místo – Ivan Wernisch

Když se Karel Hviždala svého kamaráda Ivana Wernische zeptal, kdo to vlastně ten Wernisch je, odpověděl básník: „mrzutej, vzteklej dědek, divnej člověk, strašidelná zrůda“.

Ač chtěl být původně malířem a při první příležitosti odcestovat do Paříže, přihodila se mu nepěkná věc - začal psát básně. Dokonce Hviždalovi odcituje dva verše ze své rané tvorby:

„Polední slunce rozhodilo po pražských střeších
trochu zlata,
já říkal tiše Stověžatá.“

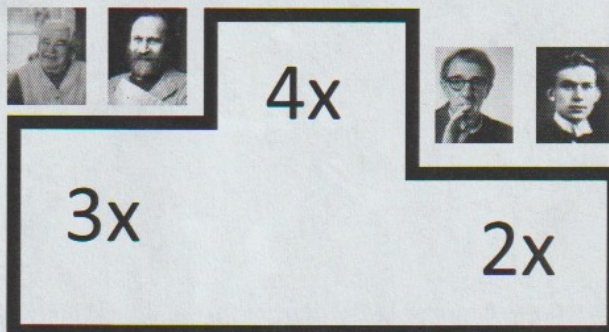
A rychle dodal: „nekomentuj to, prosímtě...“
Ve čtrnácti musel odjet z domova, ztratil tak prý půdu pod nohama, kterou už nikdy nenalezl. Ve svých sbírkách jako by se právě tato neukotvenost projevovala. Zejména tím, že žádná z jeho sbírek není stejná, snaží se stále zkoušet nové cesty a možnosti.

„Stále mám pocit, že nikam nepatřím, nikdy jsem nikam nepatřil a asi už nikdy patřit nebudu. A je mi mě líto, skoro bych nad sebou plakal.“

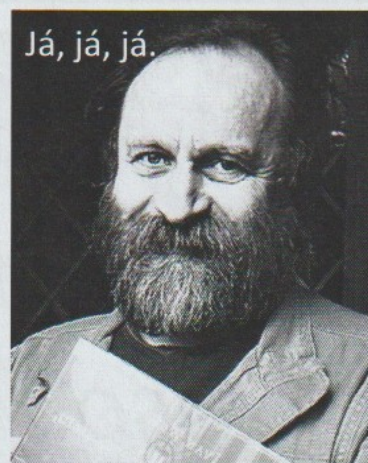
Nikdy nepíše angažovanou, či dokonce politickou poezii, ale uznává, že i ta jde dělat velice dobře, viz Bertold Brecht. Co ho vždy naopak přitahovalo byla snová poezie, či poezie okrajová, periferní. Ta totiž určuje směr, poezie ze středu je ve své uhlazenosti a dokonalosti neměnná. A vůbec je patrná jeho záliba v zapomenutých a opomíjených autorech. Pravidelně vydává almanachy různých absurdních textů, někdy

surrealistické, jindy zase vulgární (Kdo to čte, je prasák – 2002). Jinak je Ivan Wernisch člověk, který když zrovna nepracuje v antikvariátu, tak čte, hraje si s kocourem, lepí koláže a sedí v hospodě.

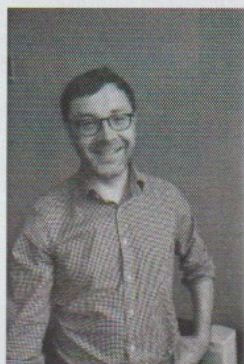
Zdroj:
[online]. In: . [cit. 2016-06-15]. Dostupné z: <http://nazory.aktualne.cz/blogy/rozhovor-umanuty-kominik-reci-ivan-wernisch/r~i:article:762859/-vím->

Letos nejčastěji recitovaní autoři.

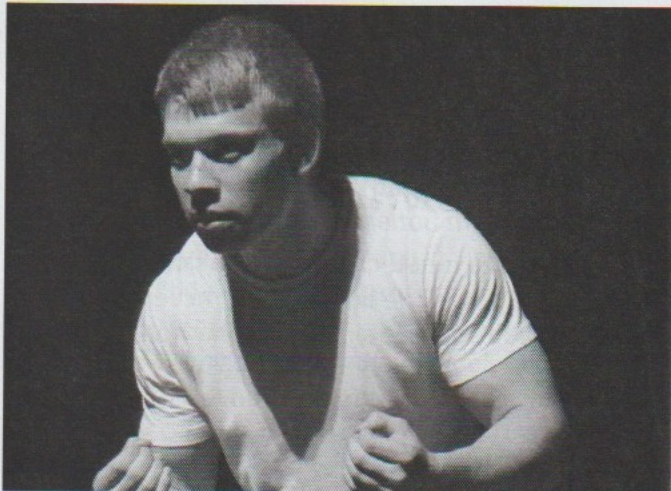
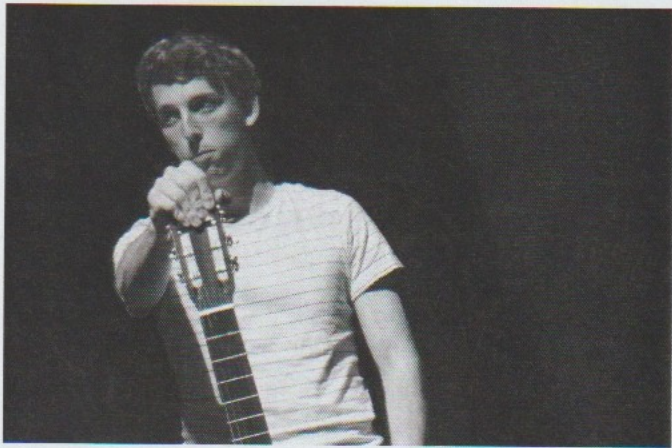
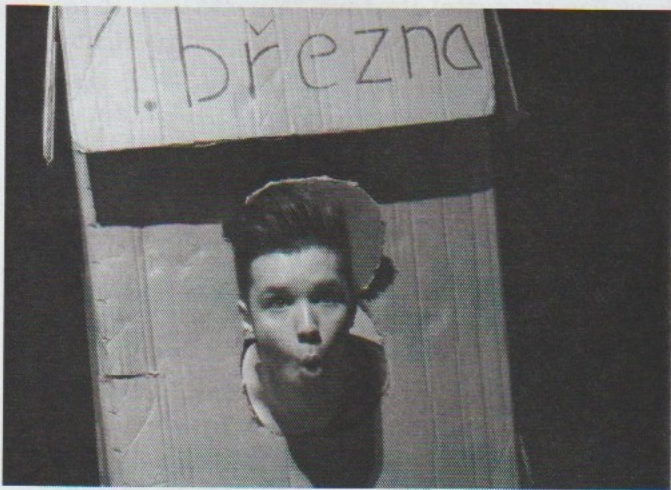
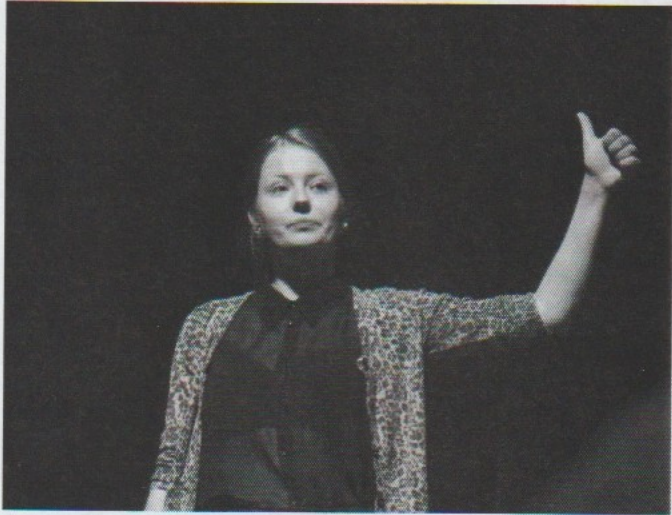
Já, já, já.

Pravá tvář Stanislava Rubáše

Seznamy recitátorů

*Do redakce nám dorazily
seznamy recitátorů.
Jsou ještě teplé!*

Těžká hodina

Rozhovory s recitátory

Kateřina Prášilová (Karel Jaroslav Obrátil: Inzerát zn. „Toužím“)

První část byla tvoje autorská?

Ano, ta je moje. Mám tam pár bodů, které chci zmínit, ale jinak je to improvizace až do toho inzerátu, který je teprve vlastní text.

Setkala ses už s naprosto odmítavou reakcí?

Nikdo s tím za mnou nepřišel. Ale kamarádi, co seděli v publiku, říkali: „Tys tam úplně pohoršila nějakou úču, ta byla úplně uražená.“

Šimon Obdržálek (Josef Hiršal: Básně, třásně, rohylnol)

Proč zrovna Josef Hiršal?

Tento text jsem původně dělal jako melodram na melodramatické soutěži v Šumperku. Pak byla přede mnou soutěž a já se o prvním kole dozvěděl až den předem. Takže jsem říkal stejný text, akorát bez hudby.

Kdybys tedy měl srovnat melodrama a přednes?

Při melodramu je potřeba, aby se recitátor nechal vést hudbou a byl s ní v souladu. Je to částečné omezení. Když to říkám sám, můžu si všechno určit, jak chci. Intonaci, hlasitost, pauzy.

Johana Vašková (Eskymácká lidová poezie)

Jak se člověk dostane k eskymácké poezii?

Text mi nabídla kantorka, ale já tento druh poezie studovala a četla už dřív, takže jsem byla ráda, že jsem se k tomu mohla opět vrátit. Spíš to tedy bylo navrácení k něčemu, co jsem už dřív nakousla.

Daniel Bleha (Tomáš Přidal: Želva)

Jaká byla cesta k výslednému tvaru, který jsme viděli?

S tímto přednesem jsem vystupoval už na Dětské scéně. Původně jsem měl jenom kalendář, abych vyjádřil tu retrospektivu. Řekli mi, že kalendář není ono. Jednoho dne jsem přišel na dramaťák a tam byla velká krabice, tak jsem ji vzal, zalezl do ní a potom jsme do ní udělali díry, pak se přidal salát a před měsícem jsme přidali ještě vodu.

Z jaké sbírky, nebo knížky je ten text?

Loni jsme tu hráli představení z textů Tomáše Přidala (*Tam, kde šplouná*) a tohle je z té samé sbírky. Vlastně jsem zrecykloval, co z přestavení zbylo.

Václav Kallus (Josef Kainar: Kuře v hodinkách)

Josef Kainar vyhrál naší soutěž jako nejvíce recitovaný autor tohoto ročníku. Proč si myslíš, že si ho vybralo nejvíc lidí, co je na něm podle tebe jedinečného?

To, co jsem si vybral já, jsou texty rockových písniček. *Kuře v hodinkách* bylo poslední dobré rockové album před rokem 80, které u nás vzniklo. Udivilo mě, že takový Pan spisovatel otextoval takovéto věci. To se mi na něm líbí. Nečetl jsem od něj ale tolik věcí, abych ho dokázal zhodnotit.

Říkal jsi, že to jsou rockové texty. Proto vedla cesta právě přes kytaru?

Ano. Všechno jsou to vlastně písničky, jednu jsme tam dokonce zachovali, i když jen akusticky.

Marie Bláhová (Ladislav Fuks: Podivuhodné setkání)

Jak jsi k tomu textu přišla?

Strašně jsem chtěla číst jeho *Spalovače mrtvol*. V knihovně to zrovna neměli, tak jsem si půjčila jeho knížku povídek, náhodou ji otevřela na téhle povídce, četla si ji v metru a rozbřečela se u toho. Tak jsem věděla, že to je Ten text.

Vít Martinec (Petr Zelenka: Dabing street)

Mohl bys text nějak přiblížit těm, kteří se s ním setkali poprvé?

Je to úryvek za hry *Dabing street*. Kdo by chtěl vidět celé představení, momentálně ho hrají v Dejvickém divadle.

Viděl jsi to představení.

Sice jim tu teď dělám reklamu, ale to představení jsem vůbec neviděl. Teď jsem se od paní porotkyně dozvěděl, že tuhle roli hraje David Novotný.

Setkal ses s nějakou zvláštní reakcí? Přišel za tebou někdo třeba s tím, že to zažil?

Po tomhle textu za mnou chodí spousta lidí. Nejčastěji říkají - a nevím, jestli to je lichotka - že mi věří, že se mi tohle opravdu stalo, že se jim do toho hodím.

-ušák-

Janderleho Sloup

Recitátorů 2. kategorie je tradičně jako much, a tak recitují ve dvou dnech. Ve středu se za oponou prostějovského divadla představilo 26 mladých lidí - 16 holek a 10 kluků. A ani z jednoho výkonu jsem neměl špatný dojem, za každým bylo vidět hodně úsilí a přemýšlení. Jinými slovy: letošní úroveň zdá se mi zatím býti vysoká.

Být prvním recitátorem je krutý úděl - ne však pro Kateřinu Prášilovou. Ta situace naopak využila a potěšila nás přednáškou o kryptádiích. Pokud mě paměť neklame, tolik sprostých slov ještě na Wolkrově Prostějově nikdy nezaznělo. Ale nutno poznamenat, že rozhořčení studentky prvního ročníku českého jazyka a estetiky působilo naprosto autenticky.

Daniel Bleha se před našima očima proměnil v želvu. A díky textu Tomáše Přidala, krabici od pračky Beko, hlávce salátu a troše vody si to dost užíval. Možná měl na želvu až nečekaně mnoho energie. Zůstal po něm sice nepořádek, ale Lucie Veličková uklidila tak rychle a elegantně, že si vysloužila potlesk a o přestávce ne jeden kompliment.

Se židli, kytarou a Kainarovým textem hledal lásku Václav Kallus. Kytara se proměňovala ve kdeco, občas hrozila pádem, takže se citlivější diváci báli o její existenci, ale všechno dobře dopadlo. A Václav byl romanticky roztoužený, soustředěný, civilní, přirozený. Kdo se do něj nezamiloval, ten má srdce z kamene. Na právníka je ho škoda.

Mikuláš Klenor radikálně změnil vztah všech přítomných k písmenu U, které je skutečnou příčinou všeho lidského utrpení. Příběh z 19. století děsil i bavil stejnou měrou. Napínavě vypravoval také Ondřej Havlíček - teď už vím, že práce literárního kritika není ani trochu bezpečná. Bylo to jemné, vtipné, ironické.

Úsečně, lakonicky, zdánlivě bez zájmu, bezelstně nám Jiří Vondráček předložil svůj (potažmo Leacockův) návod na milostný dopis. A odměnou mu byly salvy smíchu. Zatím největší letošní. Soupeřit s ním mohl jen Vít Martinec, mladý muž s charismatickým hlasem a pochopením pro otcovu sbírku porna. Inscenaci Dabing Street jsem v Dejvickém divadle neviděl, takže nemůžu Vítův výkon porovnat s pojetím Hynka Čermáka a musím věřit, že od něj „neopisoval“.

Skvělou vypravěčkou se ukázala být Maria Bláhová. S pregnantní výslovností nám představila dvě cesty pražských židů; ta Goldsteinova vedla do Austrálie, ta Klei-nova do ghetta v Lodži a odtud do plynu. Silný příběh. Dobře vypravovala i Milana Kudaeva, jen to měla složitější, protože závěrečnou scénu ze Steinbeckovy novely každý asi zná. Každopádně byli její George a Lennie živé, soucit budící postavy.

Hned dvakrát zazněl ve středu dopoledne vzkaz Bertolda Brechta. Marie Syptáková a Petra Fúriová se nám snažily každá po svém vysvětlit, že jsme hlupáci a že to vůbec nemusí být nepříjemné. Petře se to myslím podařilo o něco líp.

A všechny rozesmála Adéla Vetyšková, kterou v textu Saši Berkové nechtěl milovat Homolka, a tak mu ukousla hlavu. A dobře mu tak - Homolkovi.

A dobře nám bylo ve středu za oponou. Jistě bude i dnes.

Jan Anderle

Zasloužil bys pár Vacek

Soubor hejtů a mouder z rozborových seminářů.

Když jsem si to četl, upadla mi vidlička z ruky. *Vacek*

Já jsem to viděl ještě trošku jinak než zbytek poroty, jako ostatně většinu věcí. *Drbohlav*

Máš ráda starý i mladý. Já si toho cením. *Kofránková*

My jsme staří vlčáci, takže když na nás někdo přijde a jemným hlasem vydechne: „poezie“, tak se naježíme. *Kofránková*

Johanko, já mám trošku problém... *Vacek*

Na konci si rozdáme diagnózu. *Drbohlav*

Co se vyřešilo

na rozboru recitátorů 2. kategorie

Vít Martinec – Zelenka - Dabing street

Porotci se snažili sledovat text, ale zjistili, že to je pitomost, je to totiž spíš takové volné převyprávění. Ale jinak dost přesné, dobře zvolené, recitátor to dokáže naplnit sebou. Přirozené, přímočaré. Slyšet i vidět. Byť je to vlastně monolog, jak říká Longinová. Jsou však monology u kterých to jde, dodává. Pro Bártu to byl monolog určitě a bojí se, aby z toho nevzniklo „Na stojáka.“ Drbohlav říká, že to „Na stojáka“ bylo. A že je Wolkráč nespravedlivý, protože, když má někdo „jen jednu střelu“, tak si vybere tu komickou.

Mikuláš Klenor – Tarchetti – Písmeno U

Opět volné zacházení s textem. Drásání obsahu. Ale líbilo. Umí pauzy, umí dynamiku, umí výraz. Může se to stát šklebem, ale Vacek říká, že nestalo. Kofránková řeší podtitul „Bláznovy zápisky.“ Ptá se, proč to škrtnul? Recitátor říká, že by se to hned prozradilo. Kofránková říká: „Ale, ale, ale...“ Drbohlav říká, že souhlasí s recitátorem. Diagnostikuje. Longinová také chápe záměr postupného odkrývání bláznovství, ale vidí problém v budování – nasadí to hodně „tlustě.“

Kateřina Prášilová – Obrátil – Inzerát zn. „Toužím“

Vulgarity se podařily odvulgarizovat. Příjemné překvapení po ránu. Ale Vacek je znejistěn. Znejistěn na druhou. Kateřina to vypráví sice jako přednášku, ale možná by taky chtěla... Opakovaně se naráží na téma, že to bylo jako první výstup ten den. Citují se hlášky. Rozebírá se vagina. Američani pro to mají jeden název, Češi spousta. Slovenský pojem pro penis.

Longinová to vrací na zem a mluví o rámci. Vystavět kontrast studentky upjaté a studentky nadřazené.

Radka Caldwellá – Kainar – Ve vedlejším domě

Trhání veršů v půli, přesahy tam kde nejsou. Stává se to překážkou mezi divákem, recitátorem a jeho představou. Slilo se to do jedné pocitové roviny, smylo to i další významy. Bárta říká, že se Radka stala věznem rytmu. Je to blues, ale ten smutek je jiný, ne takový ten vesmírný dodává Kofránková.

Šimon Obdržálek – Hiršal – Básně, třásně, rohypnol

Vacek tone v rozpacích. Pohybová ozvláštňení – dobře, ale schází tomu atmosféra, neděje se to. Slova, slova, slova. Kofránková říká, že je to potichu, strašně potichu... V jedné snové náladě, je třeba výstavba po jednotlivých mikropříbězích. „Ten text je pro mě niterný.“ říká recitátor. „Nahlas!“ říká Kofránková – Dvě strany mluví, k dialogu nedochází. Drbohlav se konečně snaží stavět most, jde na to přes práci s hlasem.

Barbora Doležalová – Štičková – Revolta

Je to deníkový záznam, co s tím jiného? Kofránkové přijde text nabitý energií, na rozdíl od Barbory. Barbora je velmi jemný a něžný kvítek, autorka ne. Revolta autorky je jiná než recitátorky. Revolta recitátorky jak po rohypnolu. Longinová to ale vidí jinak – nasazení, energii i revoltu cítila (Barbora nemusí být křehký kvítek jen proto, že nemá dva metry a svaly), ale ta revolta je pořád stejná. Recitátorka mluví o hledání hranic.

Veronika Oleowniková – Šiktanc – Adam a Eva

Úvod o fonaci *i* a *y*, o verši, o obrazu refrénu. Refrén je vždy mottem následující pasáže – to je třeba do-táhnout. Těžký text po formální i obsahové stránce, bohužel to zůstalo v jakési obecné rovině. I reflexe je obecná. Zůstává u formálních věcí, téma nereflextuje. Jen, že to v recitátorce ještě musí dozrát jako v ženě.

Marie Syptáková – Brecht – Z čítanky pro obyvatele měst

Tenhle text byl populární před lety a už byl otravný. Vacek chápe, proč se objevuje znovu dnes (a hned dvakrát). Text vychází ze spontánního namíchnutí se a tím je zcela *nekorektní*. Jako by se recitátorka té nekorektnosti lekla. Vlastně takové akademické, rána nešla do černého. Drbohlav se ptá: kým jste vy a kým je on? V návaznosti na to přichází poznámka Longinové, že to bylo málo konkrétní. Drbohlav nabízí různé konkrétní situace, založené na vztahu kdo – komu. Hospoda, psycholog, Zeman. A říká to Zeman, nebo se to říká Zemanovi?

Andrea Bílá – Wernisch – Náčrt výkladu básně v šeru

Urputně držela verš, který neexistuje, bylo to tak jen vysázeno (bad luck). Roztomilé. Chviléma zavádějící, až komické, ale zároveň vzniká napětí! Rafinované! Proč mlčela? Klidně si s tím hraj! Ale pro Longinovou zatěžkané, v krajském kole se prý podařilo tu hranici nepřekročit. Drbohlav měl zas pocit, že ty pauzy znamenají paměťové výpadky.

Jiří Vondráček – Leacock – Nabídka sňatku

„Sál se válí smíchy a ty to udržíš!“ Nechal pracovat text. Víc se vlastně nestalo, ale to „víc“ už je v uvo-zovkách. Někdy se ztrácí fór. Špatnou výstavbou gagu, rozseknutím vět, které patří k sobě. Bárta chválí minimalismus. Drbohlav upozorňuje, že stejně jako Zelenka, Leacock je sázka na jistotu. Jak by to vypadalo s jiným textem?

Martina Sedláková – Wolker – Hřbitov

„Ten text pro tebe není jen text, ale něco víc.“ Čisté. Není to finta, ani habaďůra. Věříme tomu. Ale práce s formou, výstavba, by to celé ještě zesílila. A nechat doznít konec. Bárta oceňuje svobodu v interpretaci. Kolik se toho může udát na malém prostoru!

Johana Vašková – Eskymácká lidová poezie

Spousta zvuků, bubínků, ale magie to není. Ten bubínek by mohl převzít text. Longinové výkon fungoval, podařilo se jí najít linku příběhu. Hledání duše, krásná práce s divákem, napětí. Avšak konec do tmy nefunguje (ani to tak ale nemělo být). Vacek vzpomíná inscenaci Jana Roubala a demonstruje na tom poetiku textů – kruh, oheň, pulzace, síla země, pra-síla. Jednoduchost, ale hutnost – požadavek po ujednocení prostředků.

Daniel Bleha – Přidal – Želva

Dalo by se to hrát v mateřské školce. Spousta přesných nápadů. V úměře. Co ještě je přednes a co není? Žádný z použitých prostředků nezabijí slovo! Není co k tomu říct, prostě se to líbilo.

Lukáš Marek – Seifert – Housle

Vackovi i Kofránkové se to zdá smutnější, než je. Báseň sama je mnohem úsměvnější. Laskavá. Zadíchaný tón hlasu, horká pára. Ovšem nelze čekat, že by recitátor ve svém věku přijal roli padesátiletého staříka, který vzpomíná na své dětství. Longinová i Drbohlav se shodují, že Lukáš je typ pro poezii, jen tak dál! Otiskuje se tam osobní příběh recitátora.

Václav Kallus – Kainar – Kuře v hodinách

Strach o kytaru!!! Největší zádrhel a směla této dnešní recitace. Jinak je to patřičné, autentické. Citace hudebního originálu je tam v patřičném náznaku. Neuvěřitelné, že takhle mladý text napíše člověk před smrtí – dynamika. Drbohlav mluví o hereckém talentu a hudební nezručnosti – kytara zde pro něj byla úplně zbytečná i jako nástroj i jako rekvizita.

Ondřej Havlíček – Švandrlík – Uškrcená laborantka

Chvilka by si to dle Vacka (ale snad i objektivně) žádalo větší tah. Je jasné, jak to dopadne – ztráta pozornosti. Kofránková v tom vidí spotřební text. Recitátor si po zkušenosti z loňska raději vybral nekomplikovaný text. Vacek zobecňuje: jakmile je v textu něco, co má tendenci stát se stereotypem, riskujeme ztrátu pozornosti. Univerzální recitátor, ale místy zatěžkané. Ondřej uzavírá přiznáním, že se rád poslouchá.

Ondřej Kvěch – Rilke – Orfeus, Euridika, Hermes

Nesnadný text, který natolik spotřebuje recitátorovu pozornost, že už nezbude na obsah. Došlo k rozpadu, text už je prý recitátorem recitován dlouho. Na začátek nasazená energie, která se postupem poztrácela. Drbohlav diagnostikuje Rilkeho – těžký život, těžký text. V prvních dvou odstavcích je vyčerpána kognitivní kapacita diváka.

Milana Kudaeva – Steinbeck – O myších a lidech

Riziko výseku z většího příběhu. Co ten, kdo to nezná? Když nevíme, kdo je vlastně Lennie, tak se nám může celá exponovaná situace úplně otočit. A navíc je problematické vybudovat napětí.

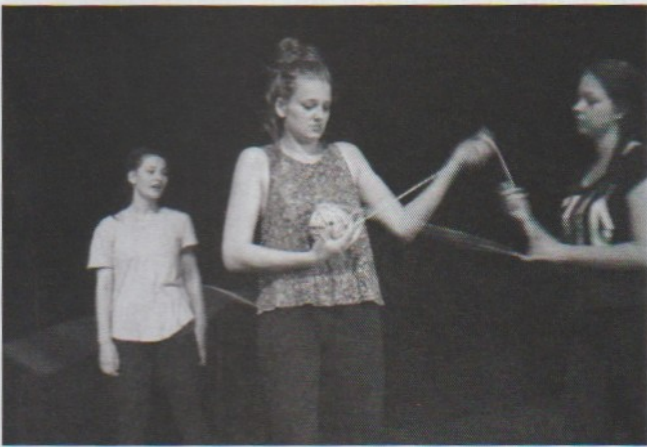
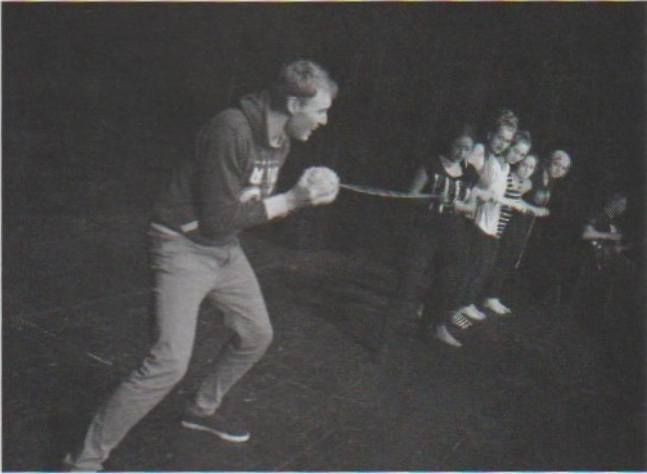
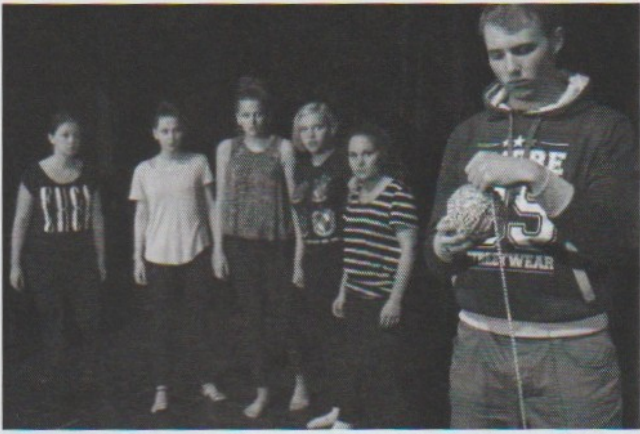
Vojtěch Heřmánek – Corso – Armáda

Recitátor je mladík s fyziologií mariňáka. Vacek říká, že autora máme naposlouchaného trochu jinak. Prostor jeviště není hluboký, ale široký – problém s akustikou, potiché. Vacek dlouho mluví o tichosti projevu, Longinová ale říká, že ne – srozumitelné to bylo, artikulace i myšlenkově! Práci s emocemi. Sama měla na krajíčku.

-jam-

„Divadlo poesie“

Představení Wolkrova
Prostějova 2016

A hlavně nás to baví

Rozhovor se souborem Čistírna

Co byste řekli o Silversteinovi?

Anička Ř.: Jeho texty vypadají jako texty pro děti, ale nejsou. Dá se v nich najít spoustu významů. I když působí jednoduše, jsou vlastně dost složité.

Kristýna: Jsou sarkastické.

Nejen texty, ale i celé představení působilo dětským dojmem. Bylo pro vás návratem do dětství a do dětské naivity?

Bára: Určitě!

Roman: Už při zkoušení jsme si museli každý pro sebe vzpomenout, jak jsme se chovali v dětství, jak probíhají dětské situace, aby byly co nejvíce reálné, a aby vypovídaly o tom, jak se chovají děti. Situace jsme poté použili v představení.

A co provaz? Co je pro vás tou nití, která se vine celým představením?

Bára: Cesta. Cesta životem. Někdo v tom vidí pupeční šňůru, hlavně na začátku. Jde to celou dobu s námi.

Jakou cestu máš na mysli?

Bára: Cestu dětstvím.

Hudbu a další efekty jste měli živě. Jak toto rozhodnutí vzniklo?

Kristýna: Hudba byla zpočátku přehrávaná z počítače, ale před týdnem jsme dostali doporučení, že by hudba mohla být přiznaná, že by mohl být hudebník s námi na jevišti. A tak jsme našli Honzu a ten nám zahrál tyhle hezké písničky. Co se týče ostatních zvuků, to byl snímač, na který hraje paní učitelka.

Pracovali jste s tím, že máte v souboru jen jednoho kluka?

Kristýna: Nějak jsme toho využili, když už se to stalo.

Andrea: Nevím, jestli to tam pořád je, ale při vymýšlení jsme pracovali s tím, jak se děti dělí na kluky a holky. Takže on je na jedné a my na druhé straně. Třeba u té modlitby je to krásně vidět.

Kdo vlastně přišel se Silversteinem?

Andrea: To byl návrh paní učitelky.

Jak je těžké si udržet tu dětskou hravost a naivitu?

Andrea: Hrozně moc záleží na publiku. Na přehlídkách je publikum naprosto úžasné a vždycky nám tu energii dodává. Když hrajeme u nás v Čistírně a jsou tam kamarádi a rodiče, tak se nikdy nesmějí. To je vždycky trochu divné.

Roman: Taky je důležité, že nás to představení baví a užíváme si, když ho hrajeme. Nejvíc tu rockovou kapelu. To nám taky dodává sílu a energii.

-ušák-

Báseň na představení Jen jestli:

Sbíráme vaše slova bezprostředně po představení a pak je vedle sebe skládáme. Může se stát, že je poskládáme tak nešikovně, že z nich vznikne báseň.

Klubíčko –

plyne šedá síť

nekonečna.

Klubíčko –

motá tmavý provaz

mlžení.

Hravě dramatizovat,

nenechat polemizovat...

Větev –

provaz

... bylo to jinak!

Uf.

Recenze na představení

JEN JESTLI

Koláž z básní Shela Silversteina

Soubor Čistírna se pokusil najít ten pověstný jevištní ekvivalent poezie. Šel na to s klubkem provázku, několika dívkami, jedním chlapcem a jedním kytaristou na jevišti a „božím hlasem“ mimo jeviště.

Na jeviště postupně přicházejí aktéři po provázku postupně se odvíjejícím z klubka. Poslední přichází chlapec a dívky se tak nějak proti němu spiknou. Tento motiv ale záhy opouštějí, klubko si posílají mezi sebou, vytvářejí síť (vztahů?), provázek slouží více či méně, nutno říci, že čím dále v inscenaci, tím méně, k vytváření obrazů, které jsou často bohužel na škodu – sdělnosti, pointování, srozumitelnosti textu. V některých básních se souboru povedlo vytěžit téma a zaujmout vlastní postoj (příkladem je jejich interpretace básně Semafor).

Největším kladem inscenace je tedy výběr kvalitních textů, ne už však dramaturgická a režijní práce s nimi. Škoda. V těch malých záblescích, kdy jsme mohli vidět osobní postoj zhruba sedmnáctiletých lidí, byl vidět potenciál souboru. Tak snad příště. Těším se, Čistírno, že to za rok rozbalíš!!

Renata Vordová

Dementi...

...jsme my, protože kromě toho, že jsme si v prvním čísle nebyli jisti fotografií Pavly Sovové, byli jsme si jisti fotografií Stanislava Rubáše. A to byla chyba. Pravá tvář lektora semináře *Překlad poezie* je uvedena stejně jako fotografie Pavly Sovové v rubrice *Pravá tvář*. Rubrika se zřejmě stává pravidelnou a uvidíme, co přinesou příští dny. Stanislavu Rubáči se omlouváme!

-jam-

Následuje několik omluvných fotografií.

Hospoda je ideální reprezentant našeho světa

Rozhovor s režisérem Šimonem Stiburkem a hercem Adamem Svobodou, členy divadelního souboru Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti

Zajímá mě proces tvorby. Co byl prvotní impulz k tomu, že ses (na Šimona) rozhodl do tohohle pustit.

Šimon: Ta tvorba byla hodně kolektivní, asi nejvíc z toho, co jsem dělal za posledních několik let. Už „mravenec“ (inscenace Nářek mravence – pozn. red.), byl podle mě dost kolektivní tvorba, ale pořád tam ještě bylo znát, že po nějakých dvou měsících diskuzí, kdy jsme nešťastně vymýšleli co vlastně budeme dělat, jsem přinesl text Urbánka a od toho jsme se odrazili. V tom už byly nějaký moje režijní vize a trochu jsem ostatním tlačil svoje pojetí divadla. U tohohle představení to bylo už víc o tom: „hele měli bychom udělat novou inscenaci, pojďte něco vymyslet.“ A proces tvorby byl především dlouhý a bolestivý. Hrozně dlouho jsme hledali téma...

Adam: Ten proces sám zas tak hroznej nebyl...

Šimon: Protože jsi tam nechodil... (smích)

Adam: Ale dojít k tomu bylo obtížný.

K tomu jádru...

Adam: Jo. Pak když jsme to jakš takš vymysleli, už to postupovalo docela rychle. To už jsem tam chodil.

Šimon: Až ve chvíli, kdy jsme si vytvořili základní kostru a naplnili jí alespoň pár texty, to začalo šlapat a my mohli začít zkoušet, pracovat. Vymysleli jsme scénu, která vytvořila atmosféru, od které jsme se mohli odrazit.

Mluvilo se o dokumentární části textů v inscenaci. To byly ty rádobý filosofické „dvouránové“ promluvy?

Adam: To nebylo ve dvě ráno, ale v deset hodin dopoledne v hospodě na autobusovém nádraží v Novém Boru. A tam jsem slyšel tenhle rozhovor se svým tátou, když jsme šli řezat dříví. Samozřejmě jsme to tam vyslechli v kratší podobě. (text o klouzcích – pozn. red.)

Šimon: A zbylé dva texty z hospod jsou odposlechnuté ve tři odpoledne v Bělé pod

Bezdězem na náměstí v herně...

Adam: Ty lidi totiž takhle mluví celý den. Oni nejsou nalitý ve tři odpoledne. Oni možná nejsou nalitý ani v těch deset. Ale jsou tak vypitý, že takhle mluví normálně.

Šimon: Baví nás to „post“ té hospody.

Jednou jsem slyšel, že člověk najde boha v pajzlu čtvrtý cenový těsně před zavíračkou...

Adam: No tak oni se o bohu zase tak moc nebavili.

Tím jsem myslel spíš tu „obecnou pravdu“.

Šimon: Z půlky. Pro nás obraz hospody znamená spíš reprezentanta našeho světa, než nějaké výjimečné místo pro rozjímání. Ale teďka bych to zase vysvětloval, to nechci.

A apokalypsa?

Šimon: Všechno končí apokalypsou.

Adam: Já to neberu úplně jako apokalypsu. Ten příběh začíná tím, že se otevrou dveře, rozsvítí se a ty lidi tam jsou. A nepřijde mi, že konec je definitivní. Kdybychom za hodinu přišli, tak by zase někdo rozsvítil.

Takže je to koloběh...

Šimon: Tohle schválně necháváme otevřený. Ale tou apokalypsou spíš provokujeme, než že by pro nás byla ústředním tématem.

Jaký je váš oblíbený verš ze Zjevení Janova?

Šimon: A když zlomil pečeť sedmou, nastalo v zemi mlčení asi tak na půl hodiny. /smích/

S tímhle souborem jste se rozhodli jít určitou cestou, která je jiná, oproti Reliktům hmyzu (další soubor, ve kterém jako režisér působí Šimon Stiburek - pozn. red.) Jako by z vás čísel fascinace filosofií dolních deseti tisíc Jirky Káry.

Šimon: Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti a Relikty hmyzu, byť jsou personálně propojené, jsou soubory s poměrně odlišnou poetikou. Neříkám, že nemají něco společného. Samozřejmě do nich promítám nějaký svoje scénický inscenační citění. Ale třeba proces tvorby inscenací je odlišný. Mám pocit, že i to, kam se profiluje jejich dramatika. Myslím si, že nás baví takový melancholický, nejednoznačný, spíš lyrický věci, který nemají úplně jasný příběh, postavy, kolikrát ani vyznění. Relikty hmyzu jsou víc literární, víc fancy, víc se prodávaj. A mě baví že ta Vdova v sobě má něco intinějšího, zamlženého.

-vím-

Recenze na představení

[Zj 3:15]

Nasekáš tu vole, apa... akapa... apokalypsu, vysypeš na ty, vole, lahváče, tam dáš to kázání, panny a igelit, cos čajznul mámě, ty magore... a pustíš Švece ke kombu... Pak tam rozsekáš ty klouzkové mezi postavy, zamícháš to s fialovejma světylkama, posypeš igelit cukrem, vole, pak smažíš ten nihilismus... pomalu, vole, musíš, pomalu, do píči, a potmě... Ty noční! Jo, ty vole, NESMÍŠ, nezapomeň, na, ty vole, na Krista, ty píčo.

Konceptuální estetická inscenace [Zj 1:3] podle skutečné události pražského souboru *Donaudampfschiffahrtsgesellschaftskapitänswitwe* přinesla na letošní Wolkrův Prostějov skrze mix dokumentárních a autorských textů velmi specifickou estetiku a poetiku. Důsledným budováním (post?) apokalyptických a eschatologických situací nám tvůrci odhalili nihilistická střeva světa, jak je v tuto chvíli vnímáme, zažíváme a potkáváme v pozdně nočních hodinách v nikdy se nezavírajících podnicích. Soubor nám s pečlivostí až autistickou servíroval a občas i kázal skrze zdánlivě bezobsažné autentické dialogy a hlubokomyslné citace o bezvýchodnosti lidského snažení. Použité prostředky – nesnesitelný (v dobrém slova smyslu) temporytmus, symbolické rekvizity, boření jevištní kauzality i nelogické jednání postav – pomohly vybudovat svébytné jevištní dílo, plné temného prorokování o budoucnosti lidstva. V souladu s naléhavým názvem – odkazem na citát z biblického Zjevení Janova – nenechali diváky na pochybách, že neuvědomíme-li si okamžitě, v jak zkaženém a vyprázdněném světě žijeme, (dovolte mi tu hyperbolu) octneme se všichni v pasti samoty, smutku a věčného zatracení.

Inscenace však zčásti utrpěla přenesením z malého sálu pražské kavárny (sic!) POTRVÁ do sálu prostějovské DUHY. Herecká i rekvizitní drobnokresba se v několikanásobně větším jevištním i diváckém prostoru rozplynula a jednání postav za fóliovou čtvrtou stěnou se utápělo v nerozpoznatelném pološeru. Navzdory tomu i nekompletní obraz působil kompaktním a sdělným dojmem. Druhý úhelný kámen je zvolená interpretace: tvůrci zasazují autentický materiál do autentických situací (text odposlechnutý v nočním podniku vkládají do úst postavám opilců) a tím jeho účín zeslabují a upatlanou špinavost přikrášlují nadbytečným hraním. Nepracují s ním jako s materiálem poetickým, ale dramatickým. Kvůli této ztrátě nadhledu se inscenace chvílemi dostává

na tenký led uvěřitelnosti a zpochybnitelnosti celého tvůrčího konceptu, hledí na diváky svrchu a stává se málo pravděpodobnou. Rozhodnost a jistota ve sdělovaném tématu by tuto nepravděpodobnost jistě pomohla vyřešit.

Zkurvenej konceptualismus.

Kristián Kubák

Báseň na představení [Zj 1:3] podle skutečné události

Z vašich Slov bezprostředně po představení.

Dal bych si to

ještě tak pětkrát.

Chlastat igelit

mňam.

Plastová opilost

mňam.

Smažit kmín?

Zamyšlení zamlžuje destrukce –

sebedestrukce?

Smažit sůl...

Á

Á

Á

Vulgarismus?

Nazvi to láskou!

... srát na to!

-ušák-

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

JEN JESTLI, Čistírna

Renata Vordová: Viděli jsme představení poskládané z básní jednoho básníka. Když skládám jednotlivé básně, měla by tam potom být ještě linie, výstavba, oblouk. Vnímala jsem to jako roztržité na několik básní mezi nimiž jste se snažili najít nějakou linku, ne vždy sdělnou.

A mnohdy jste ty jednotlivé básně rozsekali natolik, že výrazné pointy jednotlivých básní nevyzněly. Co by se stalo, kdyby tam vůbec nebylo to klubičko? Asi by mi mělo pomoci k navázání, ale spíš to vypadalo, že hledáte, co všechno by se dalo udělat s provázkem. Kdyby se ty básně řekly úplně obyčejně, pointa by určitě vyzněla líp. Je mi líto, že nezazní váš postoj k tématům. Kromě semaforu, kde jste hezky zvýraznili téma pravidel.

Marie Nováková: Byla to montáž básní, které kromě provazu a nějakého božího hlasu na začátku a na konci neměla nějaký propojující příběh. Ve většině básní je nějaké vybočení z norem, osvobození se. Ale tím, že jste měli jako prostředek ten provázek, tak jste se soustředili víc na něj a už vám nezbylo na vytváření individuálních figur. Ale všichni se bojíte, jste hrozně opatrní a vzadu.

Kristián Ivo Kubák: Vydali jste se směrem k jevištnímu tvaru. Cestu jste si zvolili skrze živý hudební doprovod. Budto jste ho nepoužili dostatečně, nebo nedocházelo k souhře. Tahle rytmická disharmonie mi celý tvar rozbírávala. Herecky nejnaplněnější byl paradoxně obraz, kdy všichni stojíte a zaujímáte sami za sebe vlastní stanovisko – mlčíte.

Jitka Šotkovská: Chtěla bych ocenit dramaturgii. U nás to vůbec není známý autor a myslím, že jde o kvalitní poezii. Ale básně a narežírovaná akce jsou proti sobě. Vymýšlíte co se dá s klubičkem dělat, ale s textem se to nepropojilo.

Akram Staněk: Ono se tu řeklo, že je to nonsensová poezie. Ale tohle není typický nonsens. Jsou to ve výsledku docela hezké obrazy ve kterých je překvapivý zvrat. Říkám si, jestli u vás nebyla potřeba to předčasně svázat, ještě než jste stihli zaujmout k těm básním vztah. Kdybychom viděli nedokončenou, ale poctivou cestu, ve tom smyslu, že se snažíte hledat svůj vztah k textu, bylo by to mnohem sympatičtější. Jste perfektně ukázněni, namísto toho, abyste byli sví.

VDOVA PO KAPITÁNOVI DUNAJSKÉ PAROPLAVEBNÍ SPOLEČNOSTI, [Zj 1:3] podle skutečné události

Kristián Ivo Kubák: Musím říct, že nám to nijak divácky neulehčujete. Já si pro sebe vybral to čtení inscenace, že jde o post-apokalyptickou zemi, je to AVION a je to to poslední, co zbude, když budeme takovým způsobem žít. OK. Jsem ochoten na tuhle interpretaci přistoupit, byť s tím bytostně nesouhlasím.

Marie Nováková: Já to beru. Mě to hrozně sere a zároveň baví. Neustoupíte z tempa ani o píď. Nacházíme se v totální nihilistický chvíli, která nikdy nepřestane. Unavovalo a našťvalo mě, že se prací s materiálem dopouštíte klišé. Kdybyste nehráli, ale všechno říkali jako poezii a ty duchovní věci říkali třeba jako vožralej bůh. Ty kecy o klouzcích jsou úplně stejný kecy jako ty o apokalypse. Možná ty kecy o klouzcích nás zachrání spíš než to kázání. Ale třeba vám křivdím.

Renata Vordová: Jestliže přijmu ten koncept se kterým jsme přišli, totiž, že budeme-li se takhle chovat, přijde apokalypsa, v tu chvíli mám pocit, že se vás to netýká. Že vy jste v pohodě, a víte, jak se má žít. A my za tou zdí jsme špatný a máme se zamyslet. Najednou se z toho stává plakát. To jste snad nechtěli, ne?

Akram Staněk: Já jsem při naší debatě překvapivě poslouchal. Některé věci, které chyběly kolegům, jsem tam nepostrádal. Zdálo se mi, že se díváme do nějakých úvah, než do skutečného prostoru. Viděl jako přemítání o stavu světa nad ránem ve dvě. Bylo to jako hudba. Jako by se člověku zadřela nějaká písnička a on se jí nemohl zbavit. Obraz rána, kdy člověk v nic nevěří a nemá žádnou naději do budoucna. Na mě to působilo uceleně. Kdybych to rozkrájel, tak bych měl asi stejný problém jako ostatní, ale já si to nakrájet nepotřeboval.

Jitka Šotkovská: Ve výsledku mi to dalo hezkou pointu, že my vlastně apokalypsu žijeme, jenom nám to nestačilo dojít skrze všechny ty kecy kolem. Mám pocit, že všechno co tam vidím, jste tam skutečně chtěli. A to není málo. Když někdo na jevišti dokáže udělat to, co na jevišti chce, to už je řemeslo.

Kristián Ivo Kubák: My se spíš snažíme dopídit vnitřku. Viděli jsme konceptuální estetický objekt.

Divák: Já dělám divadlo už hodně let a z tohoto představení mám radost. Mladý lidi by měli dělat takovýhle divadlo. Nekonvenční, k zamyšlení, kterému nemusíme rozumět. Cítil jsem tam hrabalovský témata. Každý si vede to svoje, jeden druhého neposouchá. Uvědomil jsem si pak, že to je svět kolem nás. Že to jsou ty rána, ty opilecký debaty, který nikde nekončej, a ráno apokalypsa stejně není, protože ráno jdeme do práce. Divadlo má vyvolávat diskuzi, a já ji viděl. Díky.

Třídenní boj v redakci

Politická sága z prostředí jedné malé redakce

Z deníku svědomitého redaktora-proléta:

12. 6.

2:25 - Dopisuji pro šéfa velkomožného, mezi redaktory šéfa jediného, Davidem Slížkem a Luďkem Richtermem pomazaného, pána jediného, lamače řetězů, osvoboditele prolétů, Mrázka vykupitele, výpis všech recitátorů. Již pět hodin trpělivě mačkám tlačítka a neustanu, dokud nebude má práce hotova. Buduji redakci!

13. 6.

6:15 – Již dvě hodiny jsem na nohou. Šéfredaktor osvíceně poslal mě a Marušáka do Prostějova o den dříve, abychom místo zmapovali, nepřátelské živly zadrželi, redakci posvětili a dali šéfovi prostor načerpat potřebné síly k boji proti kontrarevolučním choutkám našeho grafika, zarostlého jak Ezop.

21:25 – Po čtrnáctihodinové cestě vlakem, kdy jsem trávil čas přemýšlením o vlivu Mrázka na situaci v Besarábii a pročítáním rudé knížečky MM (Mrázkovy myšlenky), jíž nosím na prsou, je díkymrázku konec. Můžeme s Marušákem vystoupit a obhlédnout prostor.

14. 6.

10:00 – Konečně první vydání! A hned na první stránce autor můj z nejmilejších – Mrázek Jan. Zkoušel jsem to dvakrát, třikrát, text úvodníku ale ne a ne pochopit. To je k vzteku. Zase jsem se nesnažil, filosofické spisy nepročítal, výuku podcenil. Odříkám si 20x mrázkunáš, snad mi Osvoboditel promine.

12:30 – Slavné uvítání Šéfredaktora! Máme mávátko, transparenty, jsme hezky nastrojeni, na tváři konstruktivní úsměv. Ten se však poněkud zadrhl po spatření Kuncla-utlačitele, všemi nenáviděného architekta-ničitele. Snad nenechám se strhnout ďáblem. Víra pomůže.

15. 6.

9:00 – Šéf osvíceně dal mi úkoly takové, abych na nich již od brzkého rána pracovatí mohl. Ó, jak je šlechetný. Však Kuncl vyrušil mne z rozjímání řka, že si mám odpočinout, údům ulevit, na sebe pro jednu také myslet. Jak jsou jeho slova jedovatá. Pod kůži se zavrtávají a tam hnijí a páchnou.

15:00 – Kuncl mi přinesl nanuk. Kontrarevoluční pochutinu přeci nemohu pozřít! Žaludek by se mi obrátil, vše bych vzápětí vyzvrátil. Neříká však Mrázek: „neplýtvej jídlem a nedělej bordel“? Sním ho. Ať má Kuncl zlost.

17:00 – Kuncl mi namasíroval záda a slibuje, že příští „Citát dne“ bude ode mě.

21:00 – Úloha Mrázka-osvoboditele v dějinách je nezpochybnitelná. Ale nějaká změna by taky neuškodila. Martin Kuncl to říkal.

23:00 – Je to snad klam nepřítelů lidu, či skutečně na má bedra nakládáno jest příliš. Mrázkunáš se modlit nebudu. A zítra chci pro recitátorky dělat průvodce po redakci já.
-vím-

Testosteron

Tak se nám doneslo, že vás ty naše chlapský řeči fakt zajímají. Nic nového pod sluncem. Když se totiž chlapi jako my do něčeho opřou správně od podlahy, výsledek musí stát za to. My jsme totiž kluci do nepohody a nedělá nám problém se podělit o to chlapské v nás. Tak tady jsou další bodičky:

- Vítek Malota teď dělá do veganství. Chodí teď s klukama, víš? Z redakce, víš? Víš jak, no. Prostě kozy, no, víš jak. Kozy s rukama, víš, teda s klukama, víš jak. No ty, jak zůstaly celý. Jasný, vidí. Tak tam on chodí.
- O Kateřině Prášilové, někdejší sexikoně náchodského okresu, se proslýchá, že recituje oblečená jako domina na pohřbu – nepokouší se tím snad vyjádřit určitou spřízněnost s Vdovou po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti??? Ovšem její snahu působit jako „frigidní studentka bohemistiky“ považuje část redakce za pózu.
- Už se to tajemství po Prostějově začalo proslýchá a my ho tímto zveřejňujeme – v místnosti za redakcí máme luxusní šmajchl-kabinet. Bohužel, jak Jakub Maksymov v 23:04 na vlastní kůži zakusil, je v nočních hodinách pod alarmem. Co z toho plyne? Šmajchlovat se jen přes den nebo si koupit špunty do uší. Záliba v používání pout a kostýmů policistů výhodou.
- Pavlína Trličíková má stejnou práci s obočím jako Emilia Clarke. Draky nemá.
- Terka Jelínková dorazila! Konečně máme o čem psát.

• -redakce-

Víc Vítů víc ví

Co dnes všechno víme:

- Šéfredaktor odmítá vkládat kuličky na vyžádání.
- Ač dorazíte do Prostějova první, klíč stejně nedostanete.
- Není radno sedět na okraji hlediště, hrozí zřícení se. Vašek Kallus by mohl vyprávět, ten totiž zachraňoval.
- Kdo přijede za rok, uslyší znělku 60. Wolkrova Prostějova.
- Když chceš udělat divadlo poezie, musíš mít na scéně kytaristu s kombíčkem.
- Akram Staněk si ve specializovaném obchodě s plavkami koupil pruhované plavky s kšandami.
- Ač se Stanislav Rubáš a Stanislav Rubáš jmenují stejně, jde o zcela jiné osoby. První dělá lektora na Wolkerově Prostějově, druhý je zastupitelem města Židlochovice.

Co opravdu nevíme:

- Proč nikdo nechodí na Míšu.

-vím- -ušák-

8 - 8:30 Hledání hlasu Sál ND	8:35 - 8:55 Prezence recitátorů 2. kat. jeviště MD	9 - 11:40 Recitace 2. kategorie jeviště MD	12:40-15:40 Semináře 12:40-15:40 Rozbor 2. kat. Přednáškový sál ND	16:00 Děvčátko a slečny Ušubraná Jeviště MD	17:00 Regina Břeclav Na třetí pokus Duha	17:40 BUDDE-TO! Přemohá dobrodružství - útržky eposu Duha	19:00 - 20:30 Hodnocení divadel Duha	21:00 MI MARTEF plzeňská klezmero vá kapela U KOTĚRY NA ZAHŘÁDCE
-------------------------------------	--	--	--	--	---	--	--	---

Čtvrtek 16. 6. Den třetí

Redakce 59. Wolkrova Prostějova 2016:

Jan Mrázek -jam-; Vít Malota -vím-; Vít Marušák -ušák-;
Jakub Maksymov -ksy-; Martin Kuncl -mák-; Bob Pacholík -foto-
Neprošlo jazykovou korekturou.